

РЕШЕНИЕ

№ 11590

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1607** по описа за **2025** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Клио Комерс ТБ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 7200, [улица], и съдебен адрес: [населено място] 1606, [улица], вх. В, чрез адв. Л.Т., срещу Решение № 5579 от 30.12.2024 г. по НАХД № 9538/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 121-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 767705-F760146 от 30.04.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП относно наложена му на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК имуществена санкция в размер на 16 734 лв. за нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023г. на МФ, във връзка с чл. 127и, ал. 1 ДОПК.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Жалбоподателят твърди, че е нарушено правото му на защита поради отхвърляне на доказателственото искане за ангажиране на гласни доказателствени средства по приложението на чл. 28 ЗАНН, тъй като не е бил уведомен от превозвача „Мартинело“ ЕООД за натоварването на процесната стока и осъществяването на превода по направлението Румъния – Б., което от своя

страна обективно е възпрепятствало снабдяването с уникален номер на превоза /УНП/. Счита, че непредставянето на релевантна информация от превозвача към получателя по доставката относно превоза го освобождава от административно-наказателна отговорност, което от своя страна е довело до неправилно приложение на чл.28 от ЗАНН от страна на СРС. Навежда пространни доводи защо намира, че конкретният случай се характеризира с обществена опасност, която е значително по-ниска от възникващата при обикновените случаи на подобни административни нарушения. Като краен резултат сочи, че не е възпрепятствана възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на стоки с висок фискален риск (СВФР) при условията на ДОПК, респ. „Клио Комерс ТБ“ ЕООД не е застрашило обществените отношения, свързани с обезпечаване ефективността на контрола върху СВФР. Твърди, че защитаваните обществени отношения не са застрашени в степен, оправдаваща налагането на имуществена санкция в размер от 16 734 лв., която се явявала несъразмерна и несправедлива предвид извършеното. Намира същата за прекомерна, непропорционална и противоречаща на правото на Европейски съюз (ЕС). Навежда доводи от практиката на СЕС, според която държавите членки са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността. Когато в правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определяне на националните санкции, санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и, че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели - т. 24 от Решение на СЕС от 9 февруари 2012г. по дело С-210/10. Цитира се Решение на СЕС от 22 март 2017 г. по съединени дела С-497/15 и С-498/15, според което не се допуска в правото на Европейския съюз при преценката за съразмерността на наказанията, национална правна уредба да предвижда налагане на глоба или имуществена санкция във фиксиран (абсолютен) размер за нарушенията от съответната област, независимо от характера и тежестта им и/или независимо от предвидената евентуална възможност за освобождаване от административно-наказателна отговорност. Твърди, че в конкретния случай действията на НАП надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от данъчното законодателство цели. Касаторът претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба началник отдел „Оперативни дейности“ - С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на НАП оспорва същата в писмени бележки от 15.04.2025 г., и в открито съдебно заседание, чрез гл. юрк. К. И. Н..

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че при извършена на 15.03.2024г., в 03:02ч., проверка на транспортно средство марка „Волво“, с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке с рег. [рег.номер на МПС] на фискален контролен пункт ГКПП Й. от органи по приходите е установено, че превозва стока, включена в списъка на СВФР - слънчогледово масло/олио. Като изпращач на стоката е установен "SC BUNGE R. SRL", превозвач - "МАРТИНЕЛО" ЕООД ЕИК[ЕИК], и получател - „КЛИО КОМЕРС - ТБ" ЕООД, ЕИК:[ЕИК]. Декларирани са дата и място на получаване: 15.03.2024г./14:00ч. в [населено място], [улица], Логистичен парк.

Установено е, че за превозваната стока няма издаден и не е предоставен от водача на транспортното средство уникален номер на превоза /УНП/ за предварително декларираните данни при превоз на стока с висок фискален риск. За проверката е съставен протокол № 080802991619 1 от 15.03.2024г.

Извършена е проверка в ИСФК - „проверка ВОП и проверка в страната с УНП" и е установено, че липсват данни за УНП за превоз на стока с висок фискален риск - слънчогледово масло/олио с рег. N° Т. и ремарке с рег N° Т.. На място са съставени: Протокол за отстраняване/поставяне на ТСК N° 080802991619 3 от 15.03.2024г., Протокол за извършена проверка на СВФР № 080802991619 4/15.03.2024г., Приемо-предавателен протокол 080802991619 6 от 15.03.2024г., Протокол за извършена проверка Кд-184 N° 0145472 от 15.03.2024г.

За установеното нарушение на чл.127и, ал.1 от ДОПК на дружеството е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F60146 от 19.03.2024 г., въз основа на който е издадено обжалваното пред СРС НП № 767705-F760146 от 30.04.2024 г. Като е кредитирал приобщените по реда на чл.283 от НПК доказателства от административнонаказателната преписка и показанията на разпитан свидетел – актосъставителя М. Д. Д., СРС е приел от правна страна, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити по чл.42 и чл.57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

За да потвърди НП, съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил състава на визираното в АУАН и НП нарушение на чл.127и, ал.1 от ДОПК, вр. чл. 8 ал. 1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република Б. (Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г.). Като съответна на нарушението приел за правилно приложена санкционната разпоредба на чл. 2786, ал. 3 от ДОПК, която за неизпълнение на задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5 ДОПК установява размер на наказанието от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока.

При приложението на чл.28 от ЗАНН СРС е приел, че процесното нарушение не представлява маловажен случай, тъй като обществената му опасност не е по-ниска, сравнена с други нарушения от същия вид, нарушението е формално, на просто извършване и за съставомерността му не е необходимо настъпване на допълнителен общественоопасен резултат. В допълнение е посочил, че не се твърдят и не са установени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да навеждат на извод за по-ниска степен на обществена опасност на нарушението, какъвто извод не следвал и предвид значителното количество на стоката - 31 палета олио от по 1 литър, на висока стойност от 21 390 евро или 41 835,20 лв. Изложил е мотиви, че с недекларирането на превоза се възпрепятства възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на стоките с висок фискален риск на територията на страната при условията на Глава П. "а" от ДОПК като съвкупност от действия на органи по приходите с цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами. Не са възприети защитните доводи на дружеството, че не е уведомено от превозвача „Мартинело" ЕООД, чрез водача А. П. А., предвид факта, че декларирането по чл. 127и, ал. 1 ДОПК е предварително, а не последващо, като законодателят е предоставил възможност на получателя да го направи в удобен за него момент, но винаги преди влизане на транспортното средство на територията на страната.

Обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е

допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени и гласни доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правнорелевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това, при мотивирано посочване кои от тях се кредитират и защо.

Съгласно чл.127а, ал.4 от ДОПК фискалният контрол върху движението на СВФР е съвкупност от действия на органи по приходите с цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република Б.. Наличието на уникален номер за превоза на стоката и съответствието ѝ с предварително декларираните данни за превоза на стоката е предвидено в разпоредбата на чл.127б, ал.1 от ДОПК като част от действията за фискален контрол върху движението на СВФР.

Съгласно вменената за нарушена разпоредба на чл.127и, ал.1 от ДОПК при превоз на СВФР, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване.

Задължението за предварително деклариране е конкретизирано в разпоредбата на чл.8, ал.1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г., според която при всеки отделен превоз на СВФР, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за превоза до влизане на транспортно средство на територията на страната, чрез подаване по електронен път на данни съгласно приложение № 1 по реда на чл. 48 от Н..

По силата на чл.13, ал.2 от Наредбата декларирането на превозите по чл. 8 - 12 се счита за извършено, ако подадените данни съдържат информацията по чл. 8, ал. 2, чл. 9, ал. 2, чл. 10, ал. 2, чл. 11, ал. 2 и чл. 12, ал. 3 и е издаден УНП, предоставен по електронен път, който от своя страна се предоставя на органите по приходите при извършване на действия по фискален контрол върху движението на СВФР.

Приложимата нормативна уредба правилно е дала основание на районния съд да приеме за осъществено от формална страна вмененото нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023г. на МФ, във връзка с чл. 127и, ал. 1 ДОПК, при липса на оспорване от страна на наказаното лице, че не е декларирано предварително превоза, респ. не е предоставило УНП на проверяващите органи от НАП.

Неоснователно е възражението на дружеството за неуведомяването му от страна на водача на МПС. Разпоредбата на чл.13, ал.3 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г. предвижда, че след предварителното деклариране, за което е предоставен по електронен път УНП на стоката, лицата по чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1, чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 го съобщават на водача на транспортното средство/лицето, придружаващо стоката/превозвача или лицето, организиращо

превоза, или уникалният номер за превоза се съобщава на превозвача или на лицето, организиращо превоза, и те го предоставят на водача на транспортното средство. С други думи, получателят на стоката, като задължено лице по чл.8, ал.1 от Наредбата, следва да извърши предварителното деклариране по реда на чл.8, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023г. на МФ, във връзка с чл. 127и, ал. 1 ДОПК, след което да съобщи УНП на превозвача/водача на превозното средство. Съгласно чл.13, ал.2 от Наредбата уникалният номер за превоза е валиден 14 дни от предоставянето му. При визираната нормативна уредба са обосновани изводите на районния съд, че законодателят е предоставил възможност на получателя да направи предварителното деклариране в удобен за него момент, но винаги преди влизане на транспортното средство на територията на страната, респ. да уведоми водача на МПС за получения УНП. Доводите на касатора в обратен смисъл, а именно за необходимост от уведомяване на дружеството от страна на водача не са съответни на нормативната уредба и представляват негова защитна теза, която правилно не е възприета от районния съд. В тази връзка са ирелевантни евентуални свидетелски показания за липса на уведомяване от страна на водача на МПС, поради което не е допуснато визираното в касационната жалба съществено процесуално нарушение.

Съответни на закона са изводите на СРС за липса на основание за приложение на чл.28 от ЗАНН, доколкото случаят не може да се определи като маловажен по смисъла на легалното определение на пар.1, т.4 от ДР на ЗАНН – когато с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, нарушението представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид. Правилно районният съд е приел, че конкретното нарушение не се отличава от обикновените случаи на нарушения от същия вид. Единствено поради извършването му за първи не може да се приеме, че случаят е маловажен. Константна е практиката на касационните състави на АССГ, че нарушенията на чл.127и от ДОПК не са маловажни предвид характера на засегнатите обществените отношения, а именно сигурността на фиска, както и обстоятелството, че стойността на недеklarираната стока е значителна, поради което не може да се приеме, че установеното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност. Вярно е, че формалният характер на нарушението не изключва преценката за приложимост на чл.28 ЗАНН, но в този случай тя следва да бъде направена не с оглед липсата или незначителността на вредните последици, а с оглед на стойността на недеklarираната стока, която не може да бъде определена като незначителна и предвид факта, че недеklarирането на движението на СВФР засяга контролните действия на компетентните органи по предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами. Самият размер на наказанието, уреден в санкционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК, е указание за законодателна преценка за изключително важния характер на охранените обществените отношения, свързани с държавния фиск, респ., че накърняването им е с висока степен на обществена опасност, в който случай е неприложим институтът за маловажност. Следва да се съобрази и превантивният характер на административното наказание по смисъла на чл.12 от ЗАНН – да се въздейства предупредително и възпиращо на деeca, с цел да не допуска подобни нарушения. В този смисъл е константната съдебна практика на АССГ в решения: № 38090 от 17.11.2025 г. по кнахд № 7961/2025 г., № 21270 от 20.06.2025 г. по кнахд № 1437/2025 г., № 25925 от 30.07.2025г. по кнахд № 5927/2025 г., № 19830 от 14.10.2024 г. по кнахд № 7235/2024 г., № 864 от 09.01.2025 г. по кнахд № 10205/2024 г., № 21009 от 18.06.2025 г. по кнахд № 3394/2025 г., № 4216 от 07.02.2025 г. по кнахд № 11291/2024 г.,

№ 6419 от 24.02.2025 г. по кнахд № 11615/2024 г., № 22321 от 28.06.2025 г. по кнахд № 2625/2025 г., № 20392 от 13.06.2025 г. по кнахд № 813/2025 г., № 33963 от 17.10.2025 г. по кнахд № 6102/2025 г., № 39202 от 25.11.2025 г. по кнахд № 7994/2025 г., № 39211 от 25.11.2025 г. по кнахд № 7916/2025 г., № 8361 от 03.03.2026 г. по кнахд № 543/2026 г., № 6256 от 16.02.2026 г. по кнахд № 11852/2025 г., № 4960 от 13.02.2025 г. по кнахд № 9942/20245 г., № 8909 от 05.03.2026 г. по кнахд № 10714/2025 г. и други.

По изложените съображения и като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, поради което е дължимо оставянето му в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро съгласно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 5579 от 30.12.2024 г. по НАХД № 9538/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-и състав.

ОСЪЖДА „Клио Комерс ТБ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 7200, [улица], да заплати на Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Намирам, че е налице основание по чл.348, ал.1, т.3, вр. ал.5, т.1 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС. Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл.325, пар.2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република Б. представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл.2, т.2 от ЗДДС и чл.2, пар.1, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл.51, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенциите на

Съюза. Разпоредбата на чл.49, пар.3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчетат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т.84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства *санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.*

Санкционната разпоредбата на чл.278б, ал.3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.

Считам, че определената в чл.278б, ал.3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС. Спецификите на процесното нарушение потвърждават тезата на касатора, че не е възпрепятствана възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на СВФР при условията на ДОПК, а напротив – осъществен е такъв контрол, при който е установена идентичност на декларираниите и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях. Законоустановената в разпоредбата на чл.278б, ал.3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е

предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях.

В допълнение, според представената от наказаното дружество заявка-договор за транспорт от 14.03.2025 г. е определена дата на товарене 15.03.2024 г. Т.е. преди подаване на заявката за превоз не би могло да бъде изпълнено задължението на получателя по чл.13, ал.2 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г., доколкото той не разполага с всички данни по чл.8, ал.2 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г., а именно данни за превозвач и транспортно средство. Изрично е вписано в процесната заявка задължението на превозвача/водача ежедневно да информира заявителя за движението на автомобила. Установява се от протокол № 080802991619_1 от 15.03.2024г., че проверката на транспортното средство на фискален контролен пункт ГКПП Й. е извършена в 03:02ч. на 15.03.2025 г., т.е. в тъмната час на денонощието, която се явява неработно време за „Клио Комерс ТБ“ ЕООД. От декларация на управителя на дружеството – превозвач се установява, че стоката е натоварена след 22:00 часа. Потвърждава се защитната теза на дружеството, че превозът е започнал по време, което не е работно за него и когато дружеството-получател не е могло да организира надлежно изпълнение на задълженията си по чл.8, ал.1, вр. чл.13 от Наредба № 5 от 29.09.2023г. на МФ, независимо, че със заявката си е задължило превозвача да го информира за движението на автомобила. Тези обстоятелства, както и обективните данни, че при фискалния контрол е установено съответствие между посоченото в документите и установените при проверката вид и количество на стоката, т.е. не е налице отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях, следва да се квалифицират като смекчаващи по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН. Нарушението е първо за дружеството при липса на всякакви данни за нарушения на фискалната дисциплина от негова страна и липса на вредни последици от процесното формално нарушение. При визираните специфики на конкретния случай намирам, че наложената в законоустановения размер по чл.278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, имуществена санкция в размер на 16 734 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл.348, ал.1, т.3, вр. ал.3 от НПК.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл.28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определянето на размера на наказанието да се отчитат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното

наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

Санкционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства *санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение*. При нормата на чл.27, ал.1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в *границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение*, е спорна законодателна техника, която *не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики*, вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по смисъла на чл.27, ал.2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение многобройни смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл.278б, ал.3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 16 734 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

По тези съображения намирам обжалваното решение на СРС за постановено при неправилно приложение на материалния закон, конкретно по приложението на чл.28 от ЗАНН, във връзка с принципа на пропорционалност на наказанието и невъзможността в санкционната разпоредба на чл.278б, ал.3 от ДОПК да се отчетат всички смекчаващи обстоятелства по конкретния случай, поради което подписвам решението с

ОСОБЕНО МНЕНИЕ:

(М. С.)